Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 20. janvārī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2010/24/ES – 16. pants – Prasījumu piedziņa saistībā ar maksājumiem, nodokļiem, nodevām un citiem pasākumiem – Savstarpējā palīdzība – Pieprasījums veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus – Pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesu iestāžu lēmums izbeigt izpildes nodrošināšanas pasākumus – Pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesas kompetence novērtēt un pārvērtēt šo pasākumu pamatotību – Savstarpējas uzticēšanās un atzīšanas principi

Lietā C-420/19

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Riigikohus* (Augstākā tiesa, Igaunija) iesniedza ar 2019. gada 29. maija lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2019. gada 29. maijā, tiesvedībā

Maksu- ja Tolliamet

pret

Heavyinstall OÜ,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], Tiesas priekšsēdētāja vietniece R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] (referente), tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*] un N. Jēskinens [*N. Jääskinen*],

ģenerāladvokāts: Dž. Pitrucella [*G. Pitruzzella*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

– *Heavyinstall OÜ* vārdā – *S. Koivuaho*, pārstāve,

– Igaunijas valdības vārdā – *N. Grünberg*, pārstāve,

– Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér* un *R. Kissné Berta*, pārstāvji,

– Zviedrijas valdības vārdā – *H. Eklinder*, *C. Meyer-Seitz*, *H. Shev*, *J. Lundberg* un *A. Falk*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – igauņu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *W. Roels* un *E. Randvere*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2020. gada 17. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem (OV 2010, L 84, 1. lpp.) 16. pantu.

2 Šis pieteikums iesniegts tiesvedībā starp *Maksu- ja Tolliamet* (Nodokļu un muitas pārvalde, Igaunija) (turpmāk tekstā – "*MTA*") un *Heavyinstall OÜ* jautājumā par Igaunijā noteiktajiem izpildes nodrošināšanas pasākumiem, kurus Somijas finanšu iestāde lūdza veikt pret šo sabiedrību.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2010/24 1., 4. un 6. apsvērumā ir noteikts:

"(1) Dalībvalstu savstarpēja palīdzība, piedzenot citai citas un Savienības prasījumus attiecībā uz konkrētiem nodokļiem un citiem pasākumiem, palīdz nodrošināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību. Tā nodrošina fiskālu neitralitāti un ir ļāvusi dalībvalstīm atcelt diskriminējošus aizsargpasākumus pārrobežu darījumos, kas izstrādāti, lai novērstu krāpšanos un zaudējumus budžetā.

[..]

(4) Lai labāk aizsargātu dalībvalstu finansiālās intereses un iekšējā tirgus neitralitāti, savstarpējā palīdzība prasījumu piedziņā ir jāattiecina arī uz prasījumiem saistībā ar noteiktiem maksājumiem un nodokļiem, uz ko pagaidām vēl neattiecas savstarpēja palīdzība prasījumu piedziņā, savukārt, lai varētu apstrādāt pieaugošo palīdzības pieprasījumu skaitu un nodrošināt labākus rezultātus, jāuzlabo palīdzības efektivitāte un jāveicina tās īstenošana praksē. [..]

[..]

(6) Šai direktīvai nebūtu jāietekmē dalībvalstu kompetence noteikt piedziņas pasākumus, kas pieejami atbilstīgi to iekšējiem tiesību aktiem. Tomēr jānodrošina, lai nedz valstu tiesību aktu atšķirības, nedz koordinācijas trūkums starp kompetentajām iestādēm neapdraudētu šajā direktīvā noteiktās savstarpējās palīdzības sistēmas nevainojamu darbību."

4 Šīs direktīvas 14. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Domstarpības par prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, un domstarpības par pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās struktūras. Ja prasījuma piedziņas procedūras laikā prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vai vienoto instrumentu, kas atļauj izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, apstrīd kāda

ieinteresētā persona, pieprasījuma saņēmēja iestāde šo personu informē, ka tai jāvēršas ar prasību pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajā struktūrā saskaņā ar šajā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem.

2. Domstarpības par pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību risina šīs dalībvalsts kompetentā struktūra saskaņā ar tās spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem."

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 16. pantu:

"1. Pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūguma pieprasījuma saņēmēja iestāde veic izpildes nodrošināšanas pasākumus, ja to atļauj tās tiesību akti, un ievērojot savu administratīvo praksi, lai nodrošinātu piedziņu gadījumā, ja prasījums vai instruments, kas ļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, pieprasījuma iesniegšanas laikā tiek apstrīdēts vai ja uz prasījumu vēl neattiecas instruments, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, ja vien izpildes nodrošināšanas pasākumi līdzīgā situācijā ir iespējami arī saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem un administratīvo praksi.

Pieprasījumam veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī pievieno dokumentu, ja tāds ir, kas sagatavots, lai atļautu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī un kas saistīts ar prasījumu, par kuru tiek pieprasīta savstarpēja palīdzība. Šim dokumentam nav nepieciešana atzīšana, papildināšana vai aizstāšana pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī.

2. Pieprasījumam veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus var pievienot citus dokumentus, kas saistīti ar prasījumu un izdoti pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī."

6 Šīs pašas direktīvas 17. pantā ir noteikts:

"Lai īstenotu 16. pantu, 10. panta 2. punktu, 13. panta 1. un 2. punktu, 14. un 15. pantu piemēro *mutatis mutandis*."

7 Direktīvas 2010/24 18. pantā ir paredzēts:

"1. Pieprasījuma saņēmējai iestādei nav pienākuma sniegt 10. līdz 16. pantā minēto palīdzību, ja parādnieka situācijas dēļ prasījuma piedziņa izraisītu nopietnas ekonomiskās vai sociālās grūtības pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, ciktāl šādus izņēmumus attiecībā uz vietējiem prasījumiem atļauj šajā dalībvalstī spēkā esošie normatīvie akti un administratīvā prakse.

2. Pieprasījuma saņēmējai iestādei nav pienākuma sniegt 5. un 7. līdz 16. pantā minēto palīdzību, ja sākotnējais palīdzības pieprasījums saskaņā ar 5., 7., 8., 10. vai 16. pantu veikts attiecībā uz prasījumiem, kas vecāki par pieciem gadiem, rēķinot no prasījuma apmaksas termiņa pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī līdz sākotnējā palīdzības pieprasījuma dienai.

Tomēr gadījumos, kad ir apstrīdēts prasījums vai sākotnējais dokuments, kas atļauj izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, uzskata, ka piecu gadu laikposms sākas no brīža, kad pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī ir noteikts, ka prasījumu vai instrumentu, kas atļauj izpildi, vairs nedrīkst apstrīdēt.

Turklāt gadījumos, kad pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes pagarinājušas maksājuma termiņu vai maksājumu plānu, uzskata, ka piecu gadu laikposms sākas no brīža, kad beidzies viss maksājuma termiņš.

Tomēr šādos gadījumos pieprasījuma saņēmējai iestādei nav pienākums sniegt palīdzību attiecībā uz prasījumiem, kas ir vecāki par desmit gadiem, skaitot no sākotnējā palīdzības pieprasījuma dienas pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī.

3. Dalībvalstij nav pienākums sniegt palīdzību, ja kopējā to prasījumu summa, uz kuriem attiecas šī direktīva un par kuriem ir lūgta palīdzība, ir mazāka par 1500 [EUR].

4. Pieprasījuma saņēmēja iestāde informē pieprasījuma iesniedzēju iestādi par palīdzības pieprasījuma noraidījuma iemesliem."

8 Komisijas Īstenošanas regulā (ES) Nr. 1189/2011 (2011. gada 18. novembris), ar ko nosaka sīki izstrādātu kārtību, kā īstenot atsevišķus noteikumus Padomes Direktīvā 2010/24 (OV 2011, L 302, 16. lpp.), kas grozīta ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2017/1966 (2017. gada 27. oktobris) (OV 2017, L 279, 38. lpp.) (turpmāk tekstā – "Regula Nr. 1189/2011"), kā izriet no tās 1. panta, ir noteikta tostarp Direktīvas 2010/24 16. panta 1. punkta piemērošanas kārtība.

9 Regulas Nr. 1189/2011 15. pantā ir noteikts:

"1. Piedziņas vai izpildes nodrošināšanas pasākumu pieprasījumos ietver deklarāciju, ka ir izpildīti Direktīvā 2010/24/ES paredzētie nosacījumi savstarpējās palīdzības procedūras sākšanai.

2. [Pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus] gadījumā šo deklarāciju var papildināt ar deklarāciju, kurā precizēti pieprasījuma iemesli un apstākļi un kura sagatavota atbilstoši III pielikumā ietvertajam paraugam."

10 Atbilstoši Regulas Nr. 1189/2011 III pielikumā esošā parauga 2.2. un 2.3. punktam pieprasījumam veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus var pievienot vai nu administratīvu lēmumu, kas atļauj šādus pasākumus, vai tiesas nolēmumu, kas apstiprina, ka izpildes nodrošināšanas pasākumi ir attaisnoti.

Igaunijas tiesības

11 *Maksukorralduse seadus* (Nodokļu kodekss, turpmāk tekstā – "*MKS*") 130. panta 1. punktā ir paredzēti pasākumi, kurus nodokļu iestāde var veikt, lai sāktu parāda piedziņu piespiedu, ja nodokļa maksātājs neizpilda savas finansiālās saistības šajā likumā noteiktajā termiņā.

12 *MKS* 136.[1] pantā "Izpildes nodrošināšanas pasākumi pirms finanšu prasības vai maksājuma pienākuma uzlikšanas" ir noteikts:

"(1) Ja, pārbaudot nodokļu samaksas pareizību, rodas pamatotas aizdomas, ka pēc tādas finanšu prasības vai maksājuma pienākuma uzlikšanas, kas izriet no nodokļu kodeksa, piespiedu izpilde var izrādīties daudz sarežģītāka vai neiespējama nodokļu maksātāja rīcības dēļ, nodokļu iestādes vadītājs vai viņa pilnvarots ierēdnis var vērsties ar lūgumu administratīvajā tiesā, lai saņemtu atļauju veikt šā likuma 130. panta 1. punktā paredzētos izpildes nodrošināšanas pasākumus."

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

13 2018. gada 8. februārī *Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus* (Viduspohjanmā pirmās instances tiesa, Somija) pieņēma pagaidu lēmumu, ar kuru tika apķīlātas konkrētas *Heavyinstall* piederošas preces kā nodrošinājums Somijas nodokļu iestādes nodokļa parādu prasījuma paredzamai summai 320 022 EUR apmērā, kas tai bija pret šo sabiedrību (turpmāk tekstā – "Somijas tiesas lēmums par apķīlāšanu").

14 Saskaņā ar šo lēmumu pastāvēja risks, ka *Heavyinstall* slēpj, iznīcina vai nodod savas preces vai rīkojas tādā veidā, kas neļauj atgūt Somijas nodokļu iestādes parādu. Turklāt *Heavyinstall* dalībnieks esot apzināti maldinājis minēto iestādi kopš 2010. gada, lai atbrīvotu šo sabiedrību no tās finansiālajām saistībām Somijā.

15 2018. gada 13. martā Somijas nodokļu iestāde, pamatojoties uz Direktīvas 2010/24 16. pantu, vērsās pie *MTA* ar lūgumu sniegt palīdzību saistībā ar izpildes nodrošināšanas pasākumiem, kas veicami pret *Heavyinstall* (turpmāk tekstā – "lūgums sniegt palīdzību"). No Tiesas rīcībā esošās informācijas izriet, ka šim lūgumam bija pievienots Somijas tiesas lēmums par apķīlāšanu.

16 Atbildot uz lūgumu sniegt palīdzību, *MTA* 2018. gada 29. martā iesniedza pieprasījumu *Tallinna Halduskohus* (Tallinas Administratīvā tiesa, Igaunija) par *Heavyinstall* piederošo transportlīdzekļu apķīlāšanu, proti, divas piekabes, katra aptuveni 7500 EUR vērtībā, un viena kravas automašīna aptuveni 9500 EUR vērtībā, un šīs sabiedrības bankas rēķinu apķīlāšanu visās Igaunijas kredītiestādēs 297 304 EUR apmērā (turpmāk tekstā – "pieprasījums veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus").

17 Ar 2018. gada 3. aprīļa rīkojumu *Tallinna Halduskohus* (Tallinas Administratīvā tiesa) noraidīja pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, jo netika iesniegts pierādījums par *MKS* 136.[1] panta 1. punktā paredzētā nosacījuma izpildi. Saskaņā ar šo normu izpildes nodrošināšanas pasākumu piemērošana prasa, lai pamatoti varētu uzskatīt, ka pēc parāda noteikšanas tā piespiedu piedziņa varētu būt būtiski apgrūtināta, pat neiespējama, nodokļa maksātājas rīcības dēļ.

18 *MTA* par šo rīkojumu iesniedza prasību *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas apgabaltiesa, Igaunija), kura ar 2018. gada 8. maija rīkojumu šo prasību noraidīja.

19 Šī tiesa uzskata, ka no Direktīvas 2010/24 16. panta izriet, ka pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ir tiesības novērtēt, vai pieprasījums veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus ir pamatots un samērīgs no tās tiesību aktu viedokļa, un pārbaudīt, vai šādu pasākumu veikšana atbilst šiem tiesību aktiem un tās administratīvajai praksei.

20 *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas apgabaltiesa), pamatojoties uz šo premisu, pārbaudīja, vai ir izpildīti nosacījumi *MKS* 136.[1] panta piemērošanai, un tāpat kā pirmās instances tiesa secināja, ka tas tā nav. Turklāt *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas apgabaltiesa) uzskata, ka tādu izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšana, kuru īstenošana tiek lūgta attiecībā uz *Heavyinstall*, ir nesamērīga.

21 Turklāt Somijas nodokļu iestāde informēja *MTA*, ka ar 2020. gada 21. jūnija lēmumu *Keski-Pohjanmaan käräjäoikeus* (Viduspohjanmā pirmās instances tiesa) ir apstiprinājusi Somijas tiesas lēmumu par apķīlāšanu.

22 *MTA* iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā *Riigikohus* (Augstākā tiesa, Igaunija), ar kuru tā šai tiesai lūdza atcelt *Tallinna Ringkonnakohus* (Tallinas apgabaltiesa) 2018. gada 8. maija rīkojumu un apmierināt tās pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus pret *Heavyinstall*.

23 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlietā ir jānosaka, vai Igaunijas tiesas, spriežot par pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, var pašas izvērtēt iesniegtos pierādījumus un pēc savas pārliecības nolemt, vai ir izpildīti šo pasākumu piemērošanas nosacījumi, vai arī – tieši pretēji – šīm tiesām ir jābalstās uz Somijas tiesas lēmumā par apķīlāšanu sniegtajiem novērtējumiem.

24 *Riigikohus* (Augstākā tiesa) izvēlējās tādu Direktīvas 2010/24 16. panta interpretāciju, kuru sniegušas pirmās instances un apelācijas tiesas un saskaņā ar kuru būtībā Somijas tiesas lēmums par apķīlāšanu ir tikai pierādījums, kas ir jāpārbauda, izvērtējot *MKS* 136.[1] pantā paredzētos nosacījumus. Tomēr iesniedzējtiesa arī norāda, ka sadarbības, savstarpējas uzticēšanās un Savienības tiesību efektivitātes principi varētu atbalstīt tādu Direktīvas 2010/24 16. panta interpretāciju, kādu sniegusi *MTA* pamatlietā.

25 Šādos apstākļos *Riigikohus* (Augstākā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

"Vai Direktīvas [2010/24] 16. pants ir interpretējams tādējādi, ka tās dalībvalsts tiesai, kas ir saņēmusi pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, lemjot par šo pieprasījumu saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem (kas pieprasījuma saņēmējai tiesai ir atļauts atbilstoši 16. panta pirmajam teikumam), ir saistošs pieprasījuma iesniedzēja rezidences valsts tiesas viedoklis par izpildes nodrošināšanas pasākumu nepieciešamību un iespēju, ja šai tiesai ir iesniegts dokuments ar tās viedokļa izklāstu (16. panta 1. punkta otrās daļas pēdējais teikums, saskaņā ar kuru šim dokumentam nav nepieciešama atzīšana, papildināšana vai aizstāšana pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī)?"

Par prejudiciālo jautājumu

26 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2010/24 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām, kuras lemj par pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, ir saistošs veiktais novērtējums par to, vai saņēmējas dalībvalsts paredzētie nosacījumi šādu pasākumu piemērošanai faktiski un tiesiski ir izpildīti, ja šis novērtējums ir norādīts šī 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā dokumentā, kurš pievienots šim pieprasījumam, vai, tieši pretēji, tās var veikt pašas savu novērtējumu, ievērojot savas valsts tiesības.

27 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, interpretējot Savienības tiesību normu, ir jāņem vērā ne tikai tās teksts, bet arī tās konteksts un tiesiskā regulējuma, kurā šī norma ir ietverta, izvirzītie mērķi (spriedums, 2020. gada 11. jūnijs, *ratiopharm*, C-786/18, EU:C:2020:459, 28. punkts).

28 Kas attiecas uz Direktīvas 2010/24 16. panta gramatisko interpretāciju, pirmkārt, no tās 1. punkta pirmās daļas izriet, ka pieprasījuma saņēmēja iestāde veic izpildes nodrošināšanas pasākumus, tostarp, "ja to atļauj tās tiesību akti, un ievērojot savu administratīvo praksi" un ja "vien izpildes nodrošināšanas pasākumi līdzīgā situācijā ir iespējami arī saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību aktiem un administratīvo praksi".

29 Tādējādi šajā tekstā ir tikai pieminēta nepieciešamība, ka šos izpildes nodrošināšanas pasākumus, pirmām kārtām, ir atļāvusi pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts un, otrām kārtām, tie ir iespējami pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, tomēr nesniedzot precizējumus attiecībā uz šo izpildes nodrošināšanas pasākumu piemērošanas nosacījumu novērtējumu.

30 Otrkārt, ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 2010/24 16. panta 1. punkta otro daļu, lai gan lūgumam sniegt palīdzību pievieno dokumentu, kas sagatavots, lai atļautu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, "šim dokumentam nav nepieciešana atzīšana, papildināšana vai aizstāšana pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī".

31 Tādējādi, kā norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 36. punktā, šajā pavaddokumentā ietvertā analīze, kas parasti attiecas uz izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanai nepieciešamo nosacījumu izpildi saskaņā ar pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesību normām, nav nedz jāpapildina, nedz jāaizstāj pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, nedz tā to drīkst darīt, kas norāda uz interpretāciju, atbilstoši kurai šī analīze ir saistoša pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām.

32 Kas attiecas uz Direktīvas 2010/24 16. panta interpretāciju, ievērojot kontekstu, kurā tas ir iekļauts, ir jānorāda, pirmām kārtām, ka saskaņā ar šīs direktīvas 17. pantu tās 14. pants ir piemērojams pēc analoģijas, lai īstenotu šo 16. pantu.

33 Direktīvas 2010/24 14. pantā ir paredzēts pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts un pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestāžu kompetenču sadalījums, izskatot strīdus saistībā ar, pirmkārt, prasījumu, sākotnējo instrumentu, kas ir pamats veikt izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, vienoto

instrumentu, kas ir pamats veikt izpildi pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī, vai pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas likumību un, otrkārt, saistībā ar pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī veiktajiem izpildes pasākumiem vai par šīs dalībvalsts kompetentās iestādes veiktās paziņošanas spēkā esamību. Šis kompetenču sadalījums izriet no tā, ka prasījumi un instrumenti, kas dod tiesības veikt piedziņu, tiek izdoti, pamatojoties uz pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī spēkā esošajiem tiesību aktiem, savukārt izpildes pasākumi tiek veikti pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī saskaņā ar tajā piemērojamajām tiesību normām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. marts, *Metirato*, C-695/17, EU:C:2019:209, 33. un 34. punkts).

34 Tādējādi saskaņā ar Direktīvas 2010/24 14. panta 1. punktu ikviens strīds par prasījumu, kā arī sākotnējo instrumentu, kas dod tiesības veikt izpildi pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī, ir jāizskata pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts kompetentajās iestādēs, nevis pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kuru kontroles funkcijas saskaņā ar 14. panta 2. punktu skaidri ir ierobežotas ar šīs pēdējās minētās dalībvalsts darbībām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 14. marts, *Metirato*, C-695/17, EU:C:2019:209, 35. punkts un tajā minētā judikatūra).

35 Šīs judikatūras par minētās direktīvas 14. pantu piemērošana strīdiem saistībā ar izpildes nodrošināšanas pasākumiem, kas minēti tās 16. pantā, arī norāda uz interpretāciju, saskaņā ar kuru pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesas nevar novērtēt šos pasākumus attiecībā uz to valsts tiesībās noteiktajiem pamata nosacījumiem, jo šie izpildes nodrošināšanas pasākumi ir tikuši noteikti, pamatojoties uz pieprasījuma iesniedzējā dalībvalstī spēkā esošajām tiesību normām.

36 Līdz ar to, kā norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 45. punktā, Direktīvas 2010/24 16. panta kontekstuāla analīze ļauj uzskatīt, ka pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesu kompetencē ir pārbaudīt izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanas procedūras atbilstību šīs dalībvalsts tiesību aktiem un administratīvajai praksei, nevis izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanas pamatnosacījumu izpildi.

37 Otrkārt, jāatgādina, ka Direktīvas 2010/24 18. pantā ir uzskaitīti konkrēti gadījumi, kuros pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts var atteikties sniegt šajā direktīvā paredzēto savstarpējo palīdzību. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru šie gadījumi – kā izņēmumi no savstarpējās uzticības principa – ir jāinterpretē šauri (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2013. gada 14. novembris, *Baláž*, C-60/12, EU:C:2013:733, 29. punkts).

38 Šai pašā nozīmē Tiesa piekrita, ka pieprasījuma saņēmēja iestāde var izņēmuma kārtā nolemt nesniegt savu palīdzību pieprasījuma iesniedzējai iestādei, ja izrādās, ka lūguma sniegt palīdzību izpilde radīs kaitējumu dalībvalsts, kurai pieder pieprasījuma saņēmēja iestāde, sabiedriskajai kārtībai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 47. punkts).

39 Tādējādi no konteksta, kurā iekļaujas Direktīvas 2010/24 16. pants, analīzes izriet, ka tikai precīzos un ierobežotos gadījumos, kas balstīti uz šajā direktīvā skaidri paredzētu atkāpi vai uz Tiesas judikatūru, pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesas var atteikties sniegt palīdzību izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanā.

40 Kas attiecas uz Direktīvas 2010/24 teleoloģisko interpretāciju, jākonstatē – tā kā šī direktīva attiecas uz iekšējā tirgus, nevis brīvības, drošības un tiesiskuma telpas jomu, tā ir balstīta arī uz savstarpējas uzticēšanās principu. Proti, ar Direktīvu 2010/24 ieviestās savstarpējās palīdzības sistēmas īstenošana ir atkarīga no tā, vai starp attiecīgajām valstu iestādēm pastāv šāda uzticēšanās (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 41. punkts).

41 Šajā ziņā arī jāatgādina, ka gan savstarpējas uzticēšanās starp dalībvalstīm principam, gan arī savstarpējās atzīšanas principam, kas pats ir balstīts uz pirmo minēto principu, Savienības tiesībās ir fundamentāla nozīme, jo tie ļauj izveidot un uzturēt telpu bez iekšējām robežām (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 26. aprīlis, *Donnellan*, C-34/17, EU:C:2018:282, 40. punkts).

42 Turklāt, pirmām kārtām, no Direktīvas 2010/24 4. apsvēruma izriet, ka, lai varētu apstrādāt lūgumu sniegt palīdzību pieaugošo skaitu un nodrošināt labākus rezultātus, ir jāuzlabo palīdzības efektivitāte un jāveicina tās īstenošana praksē.

43 Otrām kārtām, atbilstoši šīs direktīvas 6. apsvērumam ir jānodrošina, lai nedz valstu tiesību aktu atšķirības, nedz koordinācijas trūkums starp kompetentajām iestādēm neapdraudētu šajā direktīvā noteiktās savstarpējās palīdzības sistēmas nevainojamu darbību.

44 Taču tāda Direktīvas 2010/24 16. panta interpretācija, kas ļautu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām veikt jaunu pārbaudi par izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanas nosacījumiem no savas valsts tiesību viedokļa, it īpaši tad, ja šo nosacījumu novērtējums parādās šīs direktīvas 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā dokumentā, būtu pretēja savstarpējās uzticības principam, uz kuru balstīta šī direktīva, kā arī prasībām saistībā ar savstarpējās palīdzības sistēmas nevainojamu un efektīvu darbību.

45 Turklāt, kā norādījis ģenerāladvokāts secinājumu 55. punktā, šī jaunā pārbaude būtu arī pretēja gan īpašajām steidzamības prasībām, kas raksturīgas izpildes nodrošināšanas pasākumu veikšanas procedūrai, gan nepieciešamībai vienā un tajā pašā palīdzības procedūrā izvairīties no pretrunīgiem abu dalībvalstu tiesu vērtējumiem, pastāvot vieniem un tiem pašiem faktiskajiem apstākļiem.

46 Tādējādi no Direktīvas 2010/24 16. panta gramatiskās interpretācijas, kā arī no konteksta, kādā šī norma iekļaujas, un no šīs direktīvas izvirzītajiem mērķiem izriet, ka pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām principā ir saistoši novērtējumi, kurus sniegušas pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iestādes par izpildes nodrošināšanas pasākumu piemērošanas nosacījumu izpildi, it īpaši tad, ja šis novērtējums parādās Direktīvas 2010/24 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā dokumentā, kurš pievienots lūgumam sniegt palīdzību.

47 Šajā gadījumā jānorāda, ka Somijas tiesas lēmums par apķīlāšanu var tikt uzskatīts par Direktīvas 2010/24 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzēto dokumentu. Proti, kā izriet no Īstenošanas regulas Nr. 1189/2011 III pielikuma 2.3. sadaļas, kurā ir iekļauts deklarācijas paraugs, kas precizē izpildes nodrošināšanas pasākumu pieprasījuma iemeslus un apstākļus, šāds uz Direktīvas 2010/24 16. pantu balstīts pieprasījums var izrietēt no tiesas nolēmuma, kas apstiprina, ka izpildes nodrošināšanas pasākumi ir attaisnoti. Šajā paraugā ir turklāt paredzēts, ka šis tiesas nolēmums ir jāpievieno minētajai deklarācijai.

48 Tātad Igaunijas tiesām ir jāizskata tajās iesniegtais lūgums sniegt palīdzību, pamatojoties uz šajā dokumentā ietverto analīzi, nevis uz pašu veikto šīs lietas faktu un izpildes nodrošināšanas pasākumu piemērošanas nosacījumu novērtējumu *MKS* 136.[1] panta izpratnē.

49 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu jāatbild, ka Direktīvas 2010/24 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām, kuras lemj par pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, ir saistošs veiktais novērtējums par to, vai saņēmējas dalībvalsts iestāžu paredzētie nosacījumi šādu pasākumu piemērošanai faktiski un tiesiski ir izpildīti, it īpaši tad, ja šis novērtējums ir norādīts šī 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā dokumentā, kurš pievienots šim pieprasījumam.

Par tiesāšanās izdevumiem

50 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes Direktīvas 2010/24/ES (2010. gada 16. marts) par savstarpēju palīdzību prasījumu piedziņā saistībā ar noteiktiem maksājumiem, nodokļiem, un citiem pasākumiem 16. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts tiesām, kuras lemj par pieprasījumu veikt izpildes nodrošināšanas pasākumus, ir saistošs veiktais novērtējums par to, vai saņēmējas dalībvalsts iestāžu paredzētie nosacījumi šādu pasākumu piemērošanai faktiski un tiesiski ir izpildīti, it īpaši tad, ja šis novērtējums ir norādīts šī 16. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētajā dokumentā, kurš pievienots šim pieprasījumam.

[Paraksti]